

Trons kraft

Predikan i Gustaf Adolfskyrkan 19 sönd e tref 2022-10-23 av Arne Wikström

---

Första gången jag framträdde i kyrkliga sammanhang gjorde jag succé. Det var i söndagsskolan. Jag hade just fyllt 7 år och skulle medverka i en julfest. Min uppgift var att läsa ett bibelord. När det var min tur gick jag fram med stor beslutsamhet och läste med hög röst: *Ett vet jag: att jag som var blind nu kan se.*

Till min stora förvåning så började alla skratta efter mitt framträdande. Jag blev både stött och förvånad, Varför skrattade man så? frågade jag min mamma. *Ja, man tyckte nog att du var duktig och läste med så hög och klar röst, svarade min kloka mamma.*

Det var mitt första möte med dagens evangelietext. Berättelsen om den blinde mannen som inte visste så mycket i början. Han hade knappt en aning om vem Jesus var. Han visste bara att han hade varit blind, men att han som kallades Jesus hade gjort så att han kunde se.

Trons kraft är dagens tema. Mannen hade inte så kraftig tro - särskilt inte i början. Och det är det som är poängen - det är inte vi som behöver så kraftig tro, men vi behöver något kraftigt att tro på!

Jag minns att min pappa en gång i en predikan berättade om en man som skulle gå över isen på en sjö. Det var på hösten, och isen var inte så tjock. Men mannen hade en väldig tro. Han gick iväg fullt övertygad om att isen skulle hålla. Det bar sig dock inte bättre än att isen brast och han hamnade i vattnet. Med uppbyggande att sina yttersta krafter lyckades han dock rädda sig, och kunde ta sig hem.

Ett par månader senare var han tvungen att gå över sjön igen. Nu var det mitt i vintern och isen var tjock. Men mannens tro var svag. Han var utom sig av oro och utrustade sig med dubbar, lina och ispik.

Ofta stannade han och mätte isens tjocklek. Naturligtvis gick det bra. Han hade svag tro men isen var tjock.

Trons kraft handlar inte så mycket om kraften i min tro. Ofta sjunger jag med Martin Luther:

Vår egen kraft ej hjälpa kan
vi vore snart förströdda.
Men med oss står den rätte man
vi stå, av honom stödda.
Frågar du vad namn han bär?
Jesus Krist det är.
Han är den Herren Gud
som, klädd i segerskrud,
sin tron för evigt grundat.

Min tro är svag - kanske inte ens som ett litet senapskorn en gång. Men det jag tror på är starkt. Det är grunden för mitt liv. "Bryggan håller" ropade Sven Lidman i en av sina kända predikningar.

Vad är det att tro? Stefan Anghé - ni vet han som skrev så trevliga kåserier om sin mormor och om livet i London, han fick en gång i ett radioprogram en fråga:

- *Har du själv en tro som betyder något?*
- *Jag har en aning som gränsar till visshet. En skygg förtröstan, svarade han eftertänksamt.*

En aning som gränsar till visshet. Vilket underbart uttryck! Mannen i texten hade knappt en aning om vem Jesus var i början. Men han hade en aning som till sist blev till visshet.

Från början vet mannen inte mycket om Jesus. Han visste bara hans namn. (Joh 9:11) Men undan för undan växer hans insikt. När han blir förhörd av de religiösa ledarna om vad han själv tror om Jesus så svarar han: *Att han är en profet. (9:7)* Och i vår text ser vi att han gör ledarna

svarslösa när han säger att Jesus måste vara sänd av Gud. (9:33) Ledarna blev rasande och körde ut honom.

När mannen sedan möter Jesus, så faller han ner för honom och säger: *Jag tror, herre*. Från början hade mannen knappt en aning, men han gav sig ut på trons väg och insikten växte till visshet.

Dagens tema är trons kraft, och jag tycker att den har vissa likheter med el-kraften. Om vi vill att en lampa ska lysa så vet vi att den behöver kraft. Det hjälper inte att vi köper den vackraste och dyraste kristallkronan. Om vi inte kopplar in den på el-nätet så får vi den aldrig att lysa. Men kopplar vi in den på nätet så kan vi slå på strömmen och den lysar.

El-kraften är inte något som vi själva genererar. Ofta vet vi väl knappt var den kommer ifrån – det kan vara ett kraftverk långt upp i Porjus eller kärnkraftverket i Forsmark eller importerad ström från Norge. Men lampan lyser varken starkare eller svagare om vi viftar med armarna eller om vi ligger på soffan och vilar oss. Kraften genereras utanför abonnenten.

Genom dopet, eller då vi bekänner Jesus som Herre, så kopplas vi in på nätet s.a.s. Trycker vi på knappen så släpper vi fram kraften.

Ibland frestas vi att tänka att det hänger på min tro. Om jag bara trodde tillräckligt mycket, då skulle jag övervinna alla svårigheter och frestelser. Då skulle jag kunna bota de sjuka. Och så försöker vi pumpa upp våra andliga muskler – som en bodybuilder. Men istället för en kroppsbyggare som tränar upp sin andliga styrka, så föredrar jag bilden som Paulus ger oss när han talar om sig själv som ett lerkärl. *Men denna skatt har jag i lerkärl för att den väldiga kraften ska vara Guds och inte komma från mig.* (2 Kor 4:7)

Ett lerkärl som är svagt och bräckligt. Kanske sprucket t.o.m. Men det är som Leonard Cohen säger.

*There is a crack in everything
That's how the light gets in.*

En av kristendomens många paradoxer är att styrkan finns i svagheten. Det är svårt för oss att begripa som lever i en kultur som föraktar svaghet kanske mer än något annat. Så länge jag sväller av egen kraft tycker jag mig inte behöva någon hjälp utifrån. Jag är min egen Gud till dess att livet bevisar motsatsen – vilket livet brukar göra förr eller senare.

Men trons kraft handlar om att släppa in Jesus i min situation. In i min hjälplöshet. Gud tar mig i handen och leder över djupen, genom det smärtsamma och mörka. När jag släpper in Gud i mitt liv, in i min nöd, det är då som trons kraft blir synlig.

Vi ber med Caroline Krook:

*Tack Herre,
för att det är oss vanliga människor
du använder för tjänst i ditt rike.
Vi behöver inte vara märkvärdiga, felfria.
Just den kantstötta, skrangliga och
bräckliga kan du använda
för att sprida ljus och hopp.
Den tomma krukans fyller du.
Den som ingenting är
kan få ny kraft – i dig.*